

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:18	6:34	6:25	6:36
מוצאי שבת	7:30	7:32	7:32	7:32
רבינו תם	8:10	8:07	8:09	8:10

משכיל לדוד

טעמה של מצות הביכורים

שם ולגדול, הקים את המשפחה המפוארת עם שנים עשר השבטים "שבטי י-ה עדות לישראל". וכל זאת ללמדנו שדווקא מתפילה קטנה זכה יעקב אבינו להתפתחות וגדלות. זו הסיבה שמזכירים את ענין לבן הארמי בפרשת ביכורים - "ארמי אובד אביו" וכו', כדי שנזכור שדווקא ממצווה קטנה וקלה של הבאת הביכורים אפשר לזכות לגדלות אין קץ, כשם שהתפלל יעקב אבינו תפילה קטנה וזכה להצלחה גדולה.

לפי זה נבין שדווקא במצות ביכורים ציווה הקב"ה לקחת את הפרי הקטן ולא את הכסף לירושלים כבמעשר שני, כי דווקא בזאת ה' יהיה שמח ומרוצה ממקיים המצווה. לכן כתוב "והיה" שהוא לשון שמחה, שכאשר האדם שמח במצוות הקטנות שהקב"ה נתן לו לקיים, והוא בא אל הקב"ה ומודה לו על כל הטובה שהעניק לו, אדם זה יכול לגדול בעבודת ה' ולצמוח הרבה ברוחניות, כי מן המצוות הקטנות שאדם עושה, הוא מגלה את דעתו שאין בו את ה"כוח" ועוצם יד"ו וכו', ושהוא אוהב את הקב"ה ועושה רק למען שמו יתברך.

עוד יש להוסיף. חילוק נוסף יש בין מצות ביכורים לשאר מצוות. מצות מעשר שני, הרי היא נפשית לאחר מצות רבות, כגון תרומה, ותרומת מעשר, ועוד, ורק לאחר מכן מגיע הזמן של מצות מעשר שני, ואילו מצות הביכורים היא המצווה הראשונה שנעשית בפרי הגדל בארץ ישראל. לכן דווקא במצווה הראשונה שהאדם מקיים, נותנים לו סימן דרך שידע מהי הדרך שבה חפץ ה', שתעשה את מצוותיו כולן ללא שום חילוק הקטן והגדול. וכחיל המבצע את כל פקודות מפקדיו, תעשה אתה את כל רצונותיו של ה', וזוה תגיע ממצווה קטנה בביכורים להיות גדול בתורה ולקיים המצוות הכי גדולות.

מעשה שהיה בגאון רבי מרדכי גיפטר זצוק"ל ראש ישיבת טלז, שבילדותו טרח ואסף תמונות רבים, אפילו שבזמנו לא היו אלה מצויים כבזמנים שלנו, בכל אופן היה לו את התחביב לאסוף את התמונות הללו, ולהכניסם לאלבום מסודר. לילה אחד ראתה אימו את אלבום התמונות והרשתה לעצמה להסתכל באלבום זה. היא פתחה ועברה על התמונות המרהיבות של הרבנים הצדיקים בעלי הדרת הפנים. לפתע ראתה בעמוד מרכזי באלבום מקום ריק לתמונה. התפלאה האם על בנה מרדכי שהיה מסודר מאוד, איך קרה שלא שם לב למקום הריק הזה. עד אשר שמה לב לכיתוב בכתב ידו הילדותי של בנה, במקום התמונה. אימצה האם את עיניה וראתה שבנה כתב; כאן בעזרת ה' תהא תמונתי כשאגדל ואהיה רב גדול בתורה ובמצוות. התרגשה האם מאוד משאיפתו הטהורה של בנה הקטן, שבמקום לחלום להיות עשיר וכדומה, הוא חולם להיות גדול בתורה.

ילד קטן זה היתה כל שאיפתו לעשות את רצון ה' ללא סיג ועוררין, וציפה להיות צדיק גדול בתורה ובמצוות, ואכן חלמו התגשם שנעשה לאחד מגדולי הדור. כך בראשית כניסתו של החקלאי לעול מצוות התלויות בארץ, נותנים לו את מצות הביכורים הראשונה כדי שיגמור בדעתו שהוא חפץ לקיים את המצוות הקטנות והגדולות, ולבסוף להיות עושה רצון ה' באמת, עד שיזכה לקיים את מצוות שמיטה ויובל וכו'.

"והיה כי תבוא אל הארץ וכו' ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך, אשר ה"א נותן לך ושמת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר ה"א לשכן שמו שם" (דברים כו, א-ב)

פסוקים אלו מתארים לנו את מצות הביכורים, בה נצטווה האדם לקחת את הפרי הראשון שביכר וגדל באילנו, לקחתו ולהעלותו לירושלים לבית המקדש שם נותנו לכהן.

ויש להתבונן במצווה זו. ראשית, הרי כלל הוא בחז"ל שכל "והיה" הוא לשון שמחה, אם כן מהי השמחה כאן במצות הבאת הביכורים. עוד יש להתבונן, מדוע הטריחו את האדם להעלות את פריו האחד והיחיד לירושלים דווקא, ולמה לא הסתפקה התורה בנתינת סכום כסף גדול לצדקה עבור תלמידי חכמים.

עוד יש להקשות, במה שונה מצות ביכורים ממצות מעשר שני, הרי במעשר שני נאמר בתורה (דברים יד, כד-כה) "כי ירחק ממך המקום וכו' וצרת הכסף בידך", כלומר, על אף שצריך לכתחילה להעלות את פירות המעשר שני לירושלים ולאוכלם שם בקדושה, אך אם מתגורר היהודי ברחוק מקום ואינו יכול להעלות את הפירות בעצמם, יכול הוא לחלל את הפירות על סכום כסף ואותו לעלות לירושלים. אם כן מדוע לא נתנה התורה גם בביכורים את הפתרון הזה למי שגר ברחוק מקום. ובפרט, מי שזיכה אותו ה' בפרדסים רבים ובאילנות רבות, ויש לו הרבה מאד פירות ביכורים, יצטרך לשכור עגלות רבות ולטעון את כל כמות פירות הביכורים ולהעלותם לירושלים, והרי הרבה יותר קל היה אילו היה יכול לחלל את הפירות על כסף ואותו לעלות לירושלים.

ונראה לבאר בסייעתא דשמיא, מצות הביכורים יש בה ייחודיות יותר משאר מצוות. כל המצוות הם מעשים גדולים שאדם נצטווה לקיים. אולם ביכורים היא מצווה קטנה וקלה, שבה נצטווה האדם לקחת פרי אחד ויחיד ואיתו לעלות לבית המקדש. מעשה המצווה בביכורים הוא כה קטן ובלתי נחשב שהאדם שעושה אותו מתפלא פלא רב על מצווה זו, שבגלל פרי אחד הוא מתגולל בדרכים עד לירושלים. אבל אדרבה, היא הנותנת, דווקא משום שהמצווה כה קטנה, הרי שששמקיים אותה, הוא מבין את ערכה הגדול של מצווה קלה וקטנה שממנה הוא יוכל לגדול ולהגיע להיות צדיק וגדול במצוות ובתורה.

ומדוע מזכירים את סיפור יעקב ולבן בתפילת הביכורים? יעקב אבינו בדרכו לארם נהרים בברחו מפני עשוי אחיו, נשא תפילה נרגשת לה'. בתפילה זו הוא לבקש דברים גדולים, אלא אמר "אם יהיה אלוקים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך וכו' ושבתי בשלום אל בית אביו" (בראשית כח, כ-כא) וביאר רש"י "ושבתי בשלום, שלם מן החטא שלא אלמד מדרכי לבן", כי יעקב הבין שאמנם הוא היה צדיק גדול בבית אביו יצחק, אבל בסביבתו של לבן הארמי הרשע יש לפחד פחד גדול להיות מושפע מדרכיו הנלוזות ואולי לא יישאר צדיק חלילה. על כן התפלל שלכל הפחות לא יפול ברשתו ויישאר בצדקותו. תפילה זו דומה למי שמבקש להיות מתחת למים ולהמשיך לנשום, או להיכנס לעובי הג'ונגל ולעבור בין החיות הרעות ולהישאר בחיים. ובכל אופן יעקב התחנן בתפילתו שיצליח להיות ליד לבן ולהישאר צדיק. ולבסוף, לא רק שנשאר בצדקו אלא זכה להתפתח

הילולא דצדיקיא

- יח - רבי יהודה ליוא המהר"ל
- יט - רבי חיים בנבנישתי בעל 'כנסת הגדולה'
- כ - רבי אליהו לאפיאן
- כא - רבי יהונתן אייבשיץ
- כב - רבי אליהו אילוז
- כג - רבי יוסף באבד בעל 'מנחת חינוך'
- כד - רבי ישראל מאיר הכהן בעל 'חפץ חיים'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

שלא תצא תקלה מתחת ידינו

"ארור משגה עור בדרך" (דברים כו, יח)

מיהו אותו עיר ששליו דיבר הכתוב? רש"י מדגיש "הסומא בדבר ומשיאו עצה רעה". וכמו שדרשו חז"ל בתורת כהנים על הפסוק "ולפני עור לא תתן מכשול" מהו לפני עור - לפני סומא בדבר, היה נוטל ממך עצה אל תתן לו עצה שאינה הוגנת לו.

הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל מוכיח מכמה מקומות, שאף שהאדם לא נתכוון כלל במעשיו להרע, מכל מקום מכיוון שבמצאות גרם מכשול לחברו נידון הוא בכל חומר הדין!

שהרי אמרו בגמרא (שבת קמט, ב) "כל שחבירו נענש על ידו, אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה". נמצאנו למדים: שכל שחברו נענש על ידו, היינו שבאה תקלה לחברו על ידו נקרא "רע" ואינו זוכה להיכנס במחיצתו של הקב"ה.

פעם, בערב תשעה באב, באה אשה אחת לביתו של הגאון רבי יוסף דב סולובייצ'יק זצ"ל ושפכה לפניו את יגונה וצער:

"רבנו, אשה כשירה אני וזהירה בדת משה ויהודית. מיום שנכנסתי לחופה מתקינה אני בכל ערב תשעה באב אטריות לסעודה המפסקת, כנהוג בישראל. ואילו היום נטרפה עלי השעה ואירעה לי תקלה, בעוונותי. גבלתי עיסה על מנת לעשות אטריות, תקפה עלי השכחה ועשיתי פתיתים!"

"כך?" - השים עצמו הרב מבריסק תמה. "אכן שאלה חמורה!" הוא קם והחל מדפדף בספר עבה שהוציא מהארון, מקמט מצחו, מושך בזקנו כיושב על מדוכה קשה. וכמובן, הנוכחים שם בוהים תוהים ותמהים.

לאחר שעה קלה השיב הרב לאותה אשה: "הפתיתים מותרים באכילה, אלא שעליך לקבל על עצמך שמכאן ולהבא תהי זהירה בכל ערב תשעה באב להתקין אטריות לסעודה המפסקת!"

משיצאה האשה הביעו הנוכחים את תמיחתם: "מה ראה רבינו לעשות קלה שבקלות כחמורה שבחמורות?"

וכך השיב להם הרב מבריסק:

"דברים כפשוטם. אשה זו פיה העיד בה שהדיוטית היא, ואם אדחה אותה בלעג נמצאתי מכשילה לעתיד, שלא תבוא עוד לשאול שאלת חכם אף על גופי דת משה וישראל..."

הכבד שב לאיתנו

אביגיל פורטונה, בתה של רוזה הייתה בשנת תשנ"ד ילדה קטנה כבת שש שנים בלבד, והנה לפתע התחילה לדמם בצורה חריפה.

הרופאים שטיפלו בה התקשו לקבוע מהו מקור בעייתה, וניסו לרפא אותה בדרכים שונות, מהן קונבנציונאליות ומהן טבעיות. אך למרות כל מאמציהם - לא הצליחו להתגבר על מחלתה.

תקופה ארוכה סבלה הילדה מבלי שתהיה תרופה למחלתה. עד שלפתע גילו הרופאים כי הכבד בגופה גדול באופן חשוד וכמעט שאינו מתפקד. כיון שראו זאת חששו הרופאים שהילדה סובלת מגידול בכבד, והציעו לערוך לה ביופסיה - פעולת דיקור שחודרת לגוף, שנעשית בבית חולים גדול בבוסטון שבארצות הברית, ונעשית בהרדמה מלאה.

כל הבדיקות הנדרשות לקראת הביופסיה הדחופה נערכו לילדה, אולם באותו זמן שמעו ההורים לפתע כי הביקור שלי בעיר הוקדם, וראו בכך סימן שעליהם להמתין לבואי כדי שאברך את בתם לפני שישעו לבוסטון, למרות שכבד הילדה כבר כמעט ולא תיפקד.

הרופאים התנגדו להמתנה המיותרת והודיעו להורים כי דחיית הנסיעה היא באחריותם הבלעדית, שכן בתם חולה במחלה קשה מאד והטיפול בה אינו סובל דיוחי. **אולם להורים הייתה אמונה גדולה בחכמים ובברכתם, והם**

התעקשו להמתין לבואי, כדי שאברך את הילדה בזכות אבותיי זיע"א.

מיד כשהגעתי לעירם באו לפניי ההורים עם הילדה החולה. זמן רב ישבו אצלי, במהלכו ברכתי את הבת ברפואה שלימה ואמרתי להורים כי כעת יש לערוך לה בדיקות נוספות. כיון שלפי דעתי הנסיעה לבוסטון מיותרת, ואין עוד צורך לעשות את הביופסיה, ובעזרת ה' מצבה של הילדה ילך וישתפר.

למחרת היום ניגשו ההורים עם בתם לערוך בדיקות נוספות, ומכיוון שהיה זה יום שישי - לא הספיקו לבשר לי על תוצאות הבדיקות המדהימות!

באורח נס התברר כי לא מדובר כלל בגידול, כפי שחשבו הרופאים. גם הכבד חזר לעבוד ברמה תקינה ונורמאלית, לעומת תוצאות הבדיקות שנעשו שבועיים קודם לכן והצביעו בברור על חוסר פעולה של הכבד.

כשמעתי זאת ביום ראשון מפי ההורים הנרגשים, הוספתי וברכתי אותם כי בסייעתא דשמיא הילדה תחלים במהרה גם מהדימום הקשה ממנו עדיין סבלה, ויזכו לבשר אך בשורות טובות.

זכות אבותיי הקדושים בה האמינו הורי הילדה ללא פקפוק, עמדה לבתם החולה והיא ניצלה ממוות לחיים וזכתה להבריא לגמרי מהמחלה שתקפה אותה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "קומי אורי" (ישעיה ס)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

נצור לשונך

נולד ענין חדש

תולה ארץ על בלימה

איסור הרכילות הוא אפילו אם אין מגלה לו דבר חדש, שגם הוא ידע, כי כך דבר פלוני אודותיו, רק שהוא בעצמו לא התבונן בזה (כגון שיצא ראובן חייב בדין, ופגש בו שמעון ושאל מאתו, מה נעשה בדין? והשיב ראובן, נתחייבתי כך וכך, ואמר לו שמעון, לא יפה דנו אותך) זה נקרא רכילות כיון שעל ידי דבורו נולד ענין חדש, שגורם בזה להכניס שנאה בלבו על אותו פלוני.

קיום המצוות כתנאי לקיום א"י

"וזהו כי תבוא אל הארץ אשר ה' א-להיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה" (דברים כו, א)

"ויצו משה וזקני ישראל את העם לאמר שמור את כל המצוה אשר אנכי מצוה אתכם היום" (שם כז, א)

סמיכות פרשת הביאה לארץ הקודש וירשתה, לצויו של משה לעם ישראל על דבר קיום המצוות, מלמדת אותנו שהתנאי הראשון והבסיסי לקיומה של ארץ ישראל הוא קיום המצוות, וללא קיום המצוות אין לשיבה בארץ הקודש יכולת קיום והיא מתכלה מאליה. כמו כן ארץ ישראל היא היחידה מכל הארצות שיש לה מצוות התלויות בה והמתקיימות רק על אדמתה, הלא הם המצוות התלויות בארץ.

משה רבנו מתחנן ומפציר רבות בקב"ה שימחל לו ויסקים להכניסו לארץ המובטחת, חשקו העז של משה להיכנס לארץ נבע מכך שרק בארץ ישראל הוא יוכל לקיים את כל התורה בשלמותה, היות ולארץ זו יש את המצוות המיוחדות לה המתקיימות רק בגבולה (עי' סוטה יד, א).

האדם בנוי ומורכב מרמ"ח איברים ושס"ה גידים שהם כנגד תרי"ג מצוות (שערי קדושה א, א), כך שכל אבר הוא כנגד מצוה מסוימת הקשורה ותלויה בו. אם כן אדמת ארץ ישראל שיש בה מצוות התלויות בה, מעניקה לעם ישראל את יכולת הקיום, נמצא שישנו קשר ישיר בין האדם לאדמת ארץ ישראל.

מענה מובנים דברי חז"ל (עי' כתובות קי, ב) האומרים שהדר בחוץ לארץ ישראל הרי הוא כאדם שאין לו אלוקים, היות וגופו של האדם קשור בקשר יסודי ומוצק לארץ הקודש בשל תלותם המשותפת במצוות התורה, ואם האדם ניתק את הקשר בינו לבין ארצו, הרי שעלול הוא לנתק גם את הקשר למצוות התורה, ומעלה עליו הכתוב שהוא כאדם ללא אלוקים, היות וקיום המצוות מקשרים את האדם לבוראו.

אדם שיש בידו לעלות לארץ הקדש ואינו עושה כן, יש עליו תביעה חמורה, מכיון שהוא מפסיד מרצונו את החיבור לארץ ולמצוות וממילא אף הקשר לבוראו נפגם. לצערנו ישנם כאלה שאינם חשים כל צער וכאב מכך שהם גרים מחוץ לגבולות הארץ המובטחת, ונראה להם שהיא מדינה זרה, אותם אנשים כיבו בקרבם את הניצוץ היהודי, שלולא כן קשה להסביר מדוע נשמתם אינה חפצה לעלות לארץ הקודש.

בעוונות הרבים אנחנו שנמצאים בגלות צרפת ובתפוצות, מאחר ואנו רואים את הגלות ומצטערים על גלות השכינה ומצפים לביאת המשיח, הרי זה מקשר אותנו לארץ ישראל ארץ הקודש, ובעזרת ה' נזכה לראותה בשמחתה בביאת משיח צדקנו.

ישנו קשר נוסף בין התורה והמצוות לארץ הקודש, שכשם שארץ ישראל נקנית בייסורים (עי' ברכות ה, א) כך גם התורה נקנית בייסורים. וזאת משום הקשר החזק שיש ביניהן, וחזקה היא שאדם המתייסר בדברי תורה ובמגורים בארץ הקודש, יזכה לבסוף לרשת חיי עולם הבא שהם תכלית הטוב האמיתי והאושר הגנוז.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

שח הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א:

אל גיסי הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א הגיע מכתב מתלמיד חכם המתאר השתלשלות ניסית שאירעה לו, לאחר שבמשך זמן ממושך היו לו מיחוסים. עשה התלמיד חכם בדיקה רפואית, ואכן הדבר ממנו חשש התגלה, הרופאים גילו לו גידול ממאיר בגופו רחמנא ליצלן. ברגע הראשון, כך הוא מספר במכתבו, משטחו הרופאים את תוצאות הבדיקה חשך עלי כל עולמי, ברם מה עושה תלמיד חכם בשעה קשה שכזו? פונה אל השם יתברך ומבקש לרצותו ולפייסו.

באותה עת עולה במוחו מה שאמרו חז"ל על הכח העצום הטמון בעניית אמן יהא שמייה רבא בקול רם בכל כוחו כמפורש בחז"ל, והוא מחליט לעשות מעשה, ופונה לעשר תלמידי חכמים ובפיו הצעה לא שגרתית. אתם תקבלו על עצמכם לומר אמן יהא שמייה רבא בכל כוחכם ואני אשלם את שכרם, והוא נקב בסכום גדול במיוחד, ואף אחד מהם לא יכל לסרב להצעה המפליגה.

לאחר תקופה קצרה של עניית אמן יהא שמייה רבא בכוונה בקול רם ובכל הכח כפי דברי חז"ל, הוא פונה לבית החולים לבצע בדיקה נוספת, והלא יאומן הזה התרחש למול עיני הרופאים שלא יכלו להאמין למראה עיניהם; הגידול פרח ונעלם כלא היה. הרי לנו גודל הכח של העונה אמן יהא שמייה רבא בכל כוחו.

פרסומו של המעשה הנ"ל עורר בזמנו הדים מרובים, והגיע עד למדינה האירופאית בה מתגורר תלמיד חכם אחר, והנה לפני כשנה ומחצה חלה הוא עצמו במחלת הטרשת הגורמת ניוון ברגליים ולחוסר יכולת מוחלט להתהלך בצורה נורמלית. המחלה הלכה והחמירה ואז נזכר מידענו במכתב שהגיע אל מרן הגר"ח, והחליט לעשות כפי המסופר; הוא ניגש לעשר אברכים תלמידי חכמים הלומדים בכלל שבעירו, ובחר לשם כך את האברכים המובחרים ביותר והציע להם תשלום של מאה דולר כזי שיענו אמן יהא שמייה רבא בכוונה, גם כאן הביעו האברכים את הסכמתם והעסקה יצאה לדרך.

לפליאת הרופאים מידי חודש בחודשו הרגיש הת"ח שיפור במצב הרגליים, ברם לפתע חלה שוב נסיגה גדולה במצב, פנה הר"מ אל עשרת האברכים ובירר האם הם עדיין שומרים היטב על בקשתו לומר אמן יהא שמייה רבא בכל כוחם. מרבית האברכים השיבו שאכן בחודש האחרון חלה אצלם ירידה בכוונה שכיוונו עד היום!

כשהלה דיווח להם על הנסיגה במצבו, החליטו האברכים שמעכשיו והילך יתחזקו עוד יותר כדי לכפר על החודש שבו לא כיוונו כל כך.

והנה כך כותב הת"ח במכתבו; התרחש אצלי משהו ממש לא יאומן, לפני מספר ימים הרגשתי שאני מסוגל לקום על רגליי ולהתהלך כאחד האדם, בני הבית שראו אותי חשבו להתעלף כי לא היו מוכנים נפשית למצב שכזה, גם כל חברי וידידי ותלמידיי בשיבה נדהמו לראות אותי מהלך על רגליי כאחד האדם. אי אפשר להתעלם מההרגשה הברורה שזכות אמירת אמן יהא שמייה רבא בקול רם בכוונה, גרמה לכך שאקום על רגליי ואתהלך רגיל.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

שחרו מוסר".

דבר אחר, לחדשיו יבכר, למכבדי תורה שמכבדין את התורה בכל יום תמיד. כיצד, עיר שיש בה עכו"ם ויש בה עשרה בתים של ישראל שמשכימין ומעריבין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, אף על פי שהעכו"ם חונים נגד סביבותיהם, אפילו הכי הם מכבדים אותם ויראין מהם, שנאמר (ישעיה כ"ה) "על כן יכבדוך עם עז קרית גוים עריצים ייראוך" וגו'.

ומהו "כי מימיו מן המקדש המה יוצאים", מפי שמצוה קלה הרי היא כחמורה וחמורה הרי היא כקלה, וכן אלו ואלו רפואה הן לישראל בין בעולם הזה, בין לימות בן דוד, ובין לעולם הבא, שנאמר "והיה פרוי למאכל ועלהו לתרופה". ובזמן שישראל עוסקין בתורה, ועושין צדקה ומשפט הקב"ה משמח בהן ומגיד להן ששמחתו בהן אלף אלפים לטובה, כפליים יותר מהם שנאמר (ש"ה ו) "אל גנת אגוז ירדתי" וגו', מה אגוז זה יש בו ארבעה בתים כך כל חכם וחכם מישראל שיש בו דברי תורה לאמיתו, יש בו ארבעה דברים; חכמה ובינה דעה והשכל.

משלו משל למה הדבר דומה?

למלך שהוא בא לכמה ימים ושנים בתוך ביתו, כשהוא בודק את עבדיו אינו בודקן לא על כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות, אלא אומר פלוני עבדי הכי קרא ושנה? אם אמרו לו שהוא קרא ושנה והעדיף על חבריו שעשה תשובה, מיד מודה לו המלך ועוזב את הכל ומשמח עמו. לכך נאמר "אל גנת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל לראות הפרחה הגפן הנצו הרמונים", אלו מעשים טובים ותלמוד תורה שחכמי תורה מצפין להם. והכל מאין בא

מלפני הקב"ה שידיו פשוטות לעושי תשובה והכל שלו והכל מעשה ידיו.

בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, מה נאמר בהן "זית רענן יפה פרי תואר קרא ה' שמך" וגו' (ירמיה י"א), לכך נאמר "ולא יראה כי יבא חום והיה עלהו רענן ובשנת בצורת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרי".

משלו משל למה הדבר דומה?

לעשרה בני אדם שבאו במסיבה אחת; אחד הביא דגים גדולים, השני הביא דגים קטנים, השלישי הביא מיני מלוחים, והרביעי הביא מיני תפלים, החמישי הביא כרוב ותרדין שלוקין, הששי הביא ביצים, והשביעי הביא גבינה, השמיני הביא בשר שור, התשיעי הביא בשר איל, העשירי הביא בשר עופות.

כל אחד ואחד הביא אכילה אחת על השלחן, וכל אחד ואחד נוטל מכל עשר אכילות והולך לביתו בעשר מיני אכילות. כך כיון שבאו עשרה בני אדם לבית הכנסת ולבית המדרש ולומד כל אחד ואחד מהם עם כל חבריו דבר אחד או פסוק אחד או הלכה אחת, נמצא ביד כל אחד ואחד מהם שהוא נוטל עשר הלכות או עשרה דברים והולך לביתו בעשרה דברים או עשרה פסוקים או עשרה הלכות.

לפיכך הייתי אומר, לעולם ישב אדם ויעסוק בתורה ובמעשה מרכבה ובכל מדות טובות שבעולם ויניח הכל וילך לבית הכנסת ולבית המדרש ובכל מקום שמחדשין בו תורה, שבישיבת בית הכנסת ובישיבת בית המדרש שמחה מתחדש להקב"ה בכל יום תמיד.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מר סמי גבי מקזבלנקא, היה מקפיד להגיע בכל שנה להילולא של כ"ק רבי חיים זיע"א. בשנת תשס"ג הוא נעמד ליד הציון ובכה בדמעות שליש על כך שהוא נשוי זמן רב ועדיין לא זכה להיפקד בזרע של קיימא.

המתפללים שחשו בצער הרב בירכו אותו שיזכה לזרע קודש של קיימא ובשנה הבאה הוא יזכה לבוא להילולא כשהוא אבא בישראל.

לשנה הבאה הוא הגיע שוב כמנהגו להילולא, וכשיצא מבית העלמין הוא פנה אלי ואמרתי לו: נו, ברוך ה' יש לכם הריון והברכה שבירכו אותך כל הציבור ליד הציון של הצדיק, התקבלה.

מר סמי אישר את הדברים אך הוא ביקש לשאול אותי: מדוע כל הברכה לא התקיימה במילואה, שהרי לפי ברכת הקהל הייתי אמור לבוא לכאן כשאני כבא אבא ודבר זה עדיין לא התקיים, והראיה לכך היא שאני נמצא כאן באיסווריא ואשתי נמצאת בקזבלנקא במרחק של חמש מאות ק"מ!

השבתי לו בשאלה: האם אתה יודע מהו התאריך העברי היום? כן, השיב לי, היום יום שבת כ"ה באלול. אם כן, אמרתי לו, מי יודע אולי אשתך עכשיו יולדת. מפני שאם הקהל הקדוש התפלל ליד הציון של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, אזי התפילה שלהם צריכה להתקבל עד הסוף.

בינתיים המשכנו בתפילות השבת וסעודה שלישית, והחברים דיברו איתו על תוכן השיחה ששוחחנו וגם בירכו אותו בברכת "מזל טוב".

עם צאת השבת גברה השמחה בקרב באי הילולא, בקול גדול התפרסמה הידיעה כי אשתו של סמי ילדה בן בשעה טובה ומוצלחת, בדיוק בשעה שלש אחה"צ שהיא היא השעה שכל החברים בירכו אותו בברכת "מזל טוב". והיה במעמד הזה קידוש ה' גדול מאוד, בכך שהמדובר היה ביהודים פשוטים, לכאורה, שברכתם ליד מקום ציונו של הצדיק פעלה רושם וחוללה נסים ונפלאות.